

Akış Öyle Güzel ki

– Rana İslam D · 11 Haziran 2012

Bekçi kapıyı yavaşça tıklattı. Bu evin bahçesine girip de kapısını tıklatıncaya kadar geçen süre içinde kendine çeki düzen verirdi hep. Ee, ne de olsa, bu kapıyı tıklatmak her yiğidin harcı değildi. Başka kapılar olsa; şöyle rahatça vururdu kapıya... Bilirdi ki o kapının ardındaki, üniformasından çekinecek, hatta çoğu zaman korkacaktı. Ama, ya bu kapı?.. Yok! Öyle çok sert; insanı tanımayan, insanlık bilmeyen bir mülk sahibinin kapısı değildi burası... Yine de, bu kapı başkaydı; Mülk'ün Sahibi'nin verdiği görevi yapan ilçenin amirinin kapısını tıklatacaktı, bekçi. Şöyle, üstünü başını düzeltmeli; hem işine hem de amirine saygısını gösterecek çizgide ve seste durmalıydı, kapıyı açanın karşısında...

Bu kapıyı, ister bir görevi yerine getirdiğini bildirmek isterse amirine haberi ilk elden ulaştırmak için defalarca çalmıştı. İçeride amiri varsa, amiri açardı kapıyı; yoksa, amirinden daha da sevecen ve güler yüzlü amirinin eşi olurdu kapıda.

Fakat, dışarıdan azametli görünse de; içinin güzelliğini ancak gönül kapısını tıklatabilenlerin cesaretleri ve hayretleri ölçüsünce, kocaman yürekleri ile görebilecekleri bu kapıyı, yalnızca, "üniformanın ona yüklediği" "iş icabı" tıklatmazdı, bekçi.

Belli aralıklarla bu kapıya; bambaşka bir yürekle, bambaşka duygularla ve bambaşka kimlikle gelirdi. Bu gelişlerinde, kapıya doğru yaklaşırken içini dolduran o tatlı gülümsemenin ve hayretten donan gözlerinin yanı sıra bir eli kapıyı vurmaya hazır durur; diğer eli ise sıcaklıkla dolu olurdu daima. O, ikinci eliyle bir küçücük eli tutardı...

Bazen ayda bir, bazen haftada bir – belli olmazdı – bu bahçeden seherin ilk ışıklarıyla girdiğinde, "Be çocuk! Bir gün ya kaybolacaksın ya da ezileceksin" diye iç geçirirken; bir taraftan da "Hay Allah! Ne cesaret? Ne arıyordu ki küçük kız?" mırıldanışıyla hayretini gizleyemezdi, olana...

Onu her yakaladığında, küçük kıza şöyle alabildiğine bağırarak çağırmak, kızmak isterdi. Ama yapamazdı bunu... Kızamayışının sebebi; kızın, amirinin kızı olması değildi... Küçük kızın o sevimli yaramazlığı, o cin bakışları, o arayan kararlı gözleri, o kocaman yüreği bekçinin kıza bağırmasına engel olurdu her zaman. Bu haline de şaşırırdı içinden, bekçi: "Şu küçük kıza beni öfkeden ve bağırmandan uzaklaştıran ne?" Böylesi soruları onlarca kez sorardı kendine... Ama şaşılacak şey ki; yüreği cevabı hiç bulamazdı...

Küçücük bir kızdı elinden tuttuğu... Sevimli mi sevimli... Afacan mı afacan... Temiz mi temiz... Öyle anlamsızlık ya da ortalığa zarar verecek bir yaramazlık okunmazdı kızın gözlerinden... Daha çok renkleri ve sesleri merak eden yüreğin atışı vardı, o sevimli gözlerde...

Kızın oturduğu bu ev büyük bir ırmakla ilçeden ayrılırdı; sanki, diğer evlere “ben amirinizim” der gibi... Daha doğrusu ilçe, “o minik ilcik”; kızın evi, ırmak, ırmağı atlamak için köprü ve geride kalan beş on ev diye sıralanmıştı...

Bekçinin görevi ilçeden amirin evine kadar ırmağı, yolu ve köprüyü kontrol etmektir. Köprü, aynı zamanda büyük kamyonların, otobüslerin geçtiği karayoluydu. Son zamanlarda işte bu kamyonların geçtiği köprüde, daha gün ağarmadan, küçük kıızı bulurdu. Kızı bulduğu o anlarda kız, köprünün kenarlarına açılmış kocaman yuvarlak deliklerden başını aşağıya sarkıtmış, çoktan ırmağın gürül gürül akışını seyre dalmış olurdu.

Yıllardır, ilçenin bu bölgesinden sorumlu olmuş, saçlarına zamanın akları düşmüş Bekçi'nin yüreği ağzına gelirdi; gördüğü bu manzara karşısında...

Hay Allah! Buradan az önce kocaman bir yük kamyonu geçmemiş miydi? Yine, Allah korumuştur şu yaramazı... Kızı o halde görünce; onu ürkütmeden, yavaşça kızın yanına giderdi, bekçi. Kız öylesine mutlu ve öylesine ciddi ırmağın akışını seyrederdi ki, kıza elini vermeden önce ırmağa bakar dururdu adam. Kız, ırmağı seyrederken hiçbir şey duymazdı etrafta; bekçinin yanına gelişini bile... Kızın kulaklarında yalnızca suyun şırıltısı vardı... Bekçi kızla ırmağı bir arada gördüğü o an, hiçbir şey duymaz; tek şey düşünürdü derinden: “Şu küçük kız şu çağlayan ırmakta ne görüyor acaba?”

O gün de, küçük kıızı büyük köprünün mazgallarından birinde görmüştü; sabahın ilk ışıklarıyla beraber... Kız küçücük kafasını kendi bedeni kadar büyüklükteki yuvarlak delikten uzatmış; yola yüzükoyun uzanmış; ayaklarını keyifle sallaya sallaya ırmağı seyrediyordu. Onlarca araba geçiyordu köprüden... Ne hikmetse? İşte, bu sabah da küçük kıza hiçbir şey olmamıştı. Kızmakla gülmek, bağırarak susmak arasına hapsettiği hayretiyle, gözünün önündeki manzarayı seyretmekten bir anda sıyrılıp hızlı adımlarla kızın yanına geldi, Bekçi.

Küçücük kollardan tuttu; kıızı bir çırpıda ayağa kaldırdı. Bir taraftan kızın üstünü başını silkeliyor, diğer taraftan da sevgi dolu bir yüzle:

“Nihan! Yine ne işin var, burada kıyım? Olmaz be yavrucak! Ezileceksin!”

Küçücük kız, az önce gördüğü ve yüreğine işlediği doyumsuz manzaranın etkisinden olacak; bulunduğu yerin ve tehlikenin hiç farkında değilmiş gibi bakan gözlerle gülümsedi Bekçi Amca'sına...

Bekçi, beş yaşın güzelliğiyle hayata samimiyetle gülümseyen gözlerin içine bakarken; içinden de kızın anne ve babasına söylüyordu: Bak işte! Yine sahip çıkmamışlardı yavrularına...

“Daha bir küçük kızlarına sahip çıkamıyorlardı; bir de...” Bu son düşüncesini kurtlar kuşlar anladı sandı

birden, kocaman adam. Düşünceyi uzaklaştırmak için benliğinden; “tövbe, tövbeee” dedi, bir solukta...

“Aaa, Bekçi Amca sen misin? Biliyor musun? Su, o kadar güzel akıyor ki?..”

“Güzeldir kızım, güzeldir...”

(“Güzeldir de... Güzel olan ne, be küçük? Ben, neden güzelliği görmüyorum?”)

“Nihan kızım! Buradan arabalar geçiyor, seni ezerler...”

“Bana bir şey olmaz Bekçi Amca! Ben burada sessizce duruyorum...”

“Yok, yok! Sen bir daha tek başına buralara gelme! Olur mu be güzel çocuk!”

Bekçi Amca’sının elini bir an bile bırakmayan küçük kız, yol boyunca aynı şeyleri söyleyip durdu:

“Ama, su öyle güzel akıyor ki?..”

Kızın elinden şefkatle tutmuştu Bekçi. İlçeden, ırmaktan, yoldan, köprüden hızla uzaklaşarak eve doğru yürümeye başladılar beraberce.

Bekçi, evin bahçe kapısını aralarken söyleyeceklerini geçirdi içinden... Akıllı ve yüreği karmakarışık. Ne kıza ne de kızın büyüklerine kızamayacağını anladı! Kapıyı tıklattığı sıra, daha sabahın altısıydı.

Az sonra kapıyı kızın annesi açtı. Kızını evin dışında görünce çok şaşırıp anne. Gözlerini ovuşturdu. Anlaşılan evin büyükleri “kapının sesiyle” daha yeni uyanmıştı...

“Günaydın Yenge! Nihan’ı bu sabah da köprüde buldum yine. Dikkat edin be Yenge’m! Korkuyorum; bir gün ezilecek şuncağız...”

Annesi bir an durakladı. Akıllı başına daha yeni gelmişti. Korkudan dudakları uçukladı, o anda. Kızına döndü; telaş ve dehşet içinde kızına sıkıca sarıldı...

“Nihan! Yine mi köprüdeydin? Ne arıyorsun kızım, sen oralarda?”

“Ama anne! Su, o kadar güzel ki!..”

Anne ile Bekçi sorar gözlerle birbirine baktı; ardından Bekçi anneye selam vererek oradan uzaklaştı. Küçük kız, Bekçi Amca’sını el sallayarak uğurladı.

Bekçi, memnuniyet ve şaşkınlık içinde bahçe kapısını kapatarak dışarı çıktı.

Bahçe kapısının hemen dışında, bir süre durdu, düşündü... Geldiğiyle aynı hızdaki adımlarla köprüye gitti. Küçük kıızı bulduğu yerden; köprüden aşağı baktı, baktı, baktı... Ama bir farkla; bakarken küçük kıızı gibi yere yatarak yuvarlaklardan kafasını uzatamadı. Köprünün parmaklıklarına dirseklerini dayadı; ellerini de şakaklarına... Uzunca bir süre öylece kaldı...

Birden... Kendine çeki düzen verdi; gökyüzüne başını çevirdi... Ve yürekten sordu!

“Ey Mülk’ün Sahibi! İrmakta güzel olan neyi gördü ki küçük kıızı?..”

Bu soruyu sorunca yüreği rahatladı bir anda ; büyük bir gururla güneş yükselene dek suyu seyretti. Gözlerini güneşin ışıklarına dikerek ışığın kör edici gücüyle karşılaştı. İrkildi ama gözlerini çekmedi ışıklardan...Gözleri kararmaya başladığı, tam o sıra köprüden gürültüyle bir yük kamyonu geçti. Az kalsın ezilecekti!..Korku içinde yüreğini, yüreğini tuttu birden...Hızlı hızlı nefes almaya başladı. Sükûnetini sağlamak için bildiği dualar kendiliğinden dilinden döküldü.Yüreğine söz geçiremiyordu ki dili...

Gökyüzü, ırmak! Bekçi’nin yüreği ve dili! Şaşkıncı bekçi; önünde duran kapıdan olsa gerekti şaşkınlığı... Başka kapılar olsa, şöyle, rahatça vururdu kapıya; ee, bu kapıyı tıklatmak her yığidin harcı değildi! Nefes alışının hızıyla beraber, içini ılıklıkla saran esrarlı bir hisle, köprüden aşağı eğdi kafasını...

İşte o ân! Küçük yüreğin yüzünü gördü, ırmağın üstünde, eli yüreğinin üstünde duran Bekçi:

“Sahi, söyle bana küçük kıızı, ne var ki şu ırmakta?” diyebildi, usulcacık...

Yegâh Elif (R) - "OYMA SANDIĞIMDA SAKLI RENKLERİM" HİKAYE KİTABI "- (İkinci Bölüm: Muhteşem Manzara) Syf.76-77-78-79, Telif Eser